

ANIVERSARI

El nostre GERMANOR ha complert un any. És mirat, és ben poca cosa la nostra revista, modesta, sencilla, gairebé humil. El seu pas, per molta gent, intrascendent, sempre per entretenir de les nostres petites coses, recollint d'aquí i d'allà comentaris i paraules que van replint el sac dels records com una i així, de mica en mica, feu el feix de la nostra història ciutadana, tot tenent el pols al poble de Besalú.

GERMANOR

BUTLLETI D'INFORMACIO

BESALU I COMARCA

Però, serien injustos, si no reconeixem que aquest joventut que, algunes, intenta aixecar el vol dels seus pensaments, per a recórrer l'espirit en l'aire no és les altures i confies que allà, més que nosaltres, som capaços de fer aquell Besalú, real, sig ideal, amb tota la culpabilitat d'un ocs gran..... i una ànima forta.

Març, 1.972

Besalú 30 Març de 1.972

EXEMPLAR Nº 12

Senyor, no s'ha pas acabat.

"Tu agonitzes fins a la fi dels segles", ho sé.

Els homes es relleven en el "Via Crucis",

La resurrecció no serà completa fins al capdamunt
de la Ruta del Món.

Faig camí, tinc la meva petita part i els altres
la d'ells.

Tots junts, portem en el temps trossets del que

Tu t'has carregat per a divinitzar-lo.

Aquí rau la meva esperança, Senyor, i la meva
invencible confiança.

Michel Quoist.-

A N I V E R S A R I

El nostre GERMANOR ha complert un any. Bè mirat, és ben poca cosa la nostra revista, modesta, senzillia, gairebé humil. El seu pas, per molta gent, intrascendent, camina per entremitg de les nostres petites coses, recollint d'ací i d'allà comentaris i paraules que van omplint el sac dels records comuns i així, de mica en mica, fem el feix de la nostra història ciutadana, tot prenent el pols al poble de Besalú.

La tasca és gran i els resultats tal vegada petits, perquè tots els que contribuim a fer GERMANOR, tenim més voluntat que enginy. Més no per això ens penedim d'haver-lo fet sortir una altra vegada ressorgint de les seves cendres com a nova au Fènix, una mica casolana, ja sigui fent una mica de tabola o bé recordant amb sentiment les tristes noves del veïnat.

Aquest escrit, que voldria ésser una mena d'auto-crítica per a celebrar aquest primer aniversari, no pot ofrenar-vos resultats plaents. Poc ha fet GERMANOR en el transcurs d'aquest any d'existència i ben poc ha fet Besalú per esplai de l'esperit. El poble creix, és ben cert, més l'extensió d'un cos, mal pot mesurar l'intensitat de l'ànima i les poques vegades que s'han sentit inèdites veus pregonant la necessitat espiritual de cercar noves formes de comunicació entre nosaltres, el seu ressò ha quedat esmortèit per el soroll dels quefers diaris i, sobre tot.....la llarga pausa que hi ha sempre d'una manifestació a l'altra.

Però, seriem injustos, si no reconeixèssim la vàlua d'aquest jovent que, almenys, intenta aixecar el vol dels seus pensaments, per a recrear l'esperit en l'aire nou de les altures i confiem que ells, més que nosaltres, seran capaços de fer aquest Besalú, mig real, mig ideal, amb tota la corpulència d'un cos gran..... i una ànima forta.

Març, 1.972

D'en Michel Quoist

Camina enmig de la gentada, anònima, amb
els ulls, però, no t'abandona.

Ni un dels teus gestos, ni un dels teus
sospirs, ni un dels teus cops, ni una
de les teves nafres, no li són estrangers.

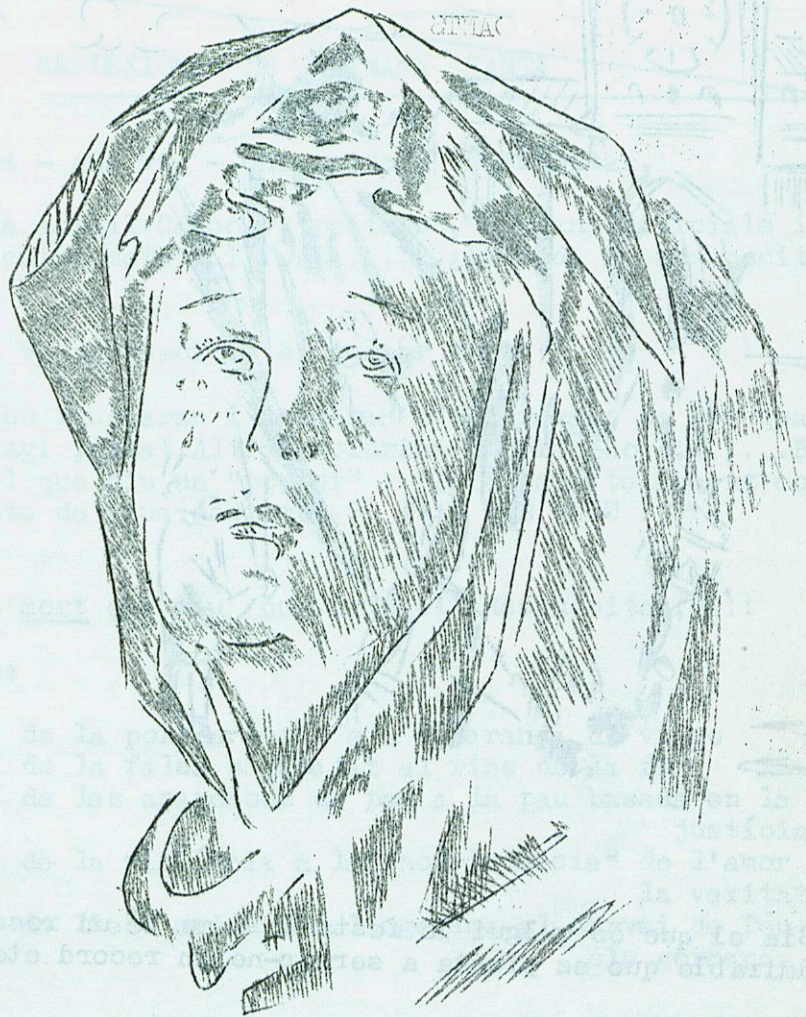
Concix les teves sofrances,
Sofreix les teves sofrances,

I sense apropar-se't,
sense tocar-te,
sense parlar-te,
Amb Tu, Senyor, Ella salva el Món!

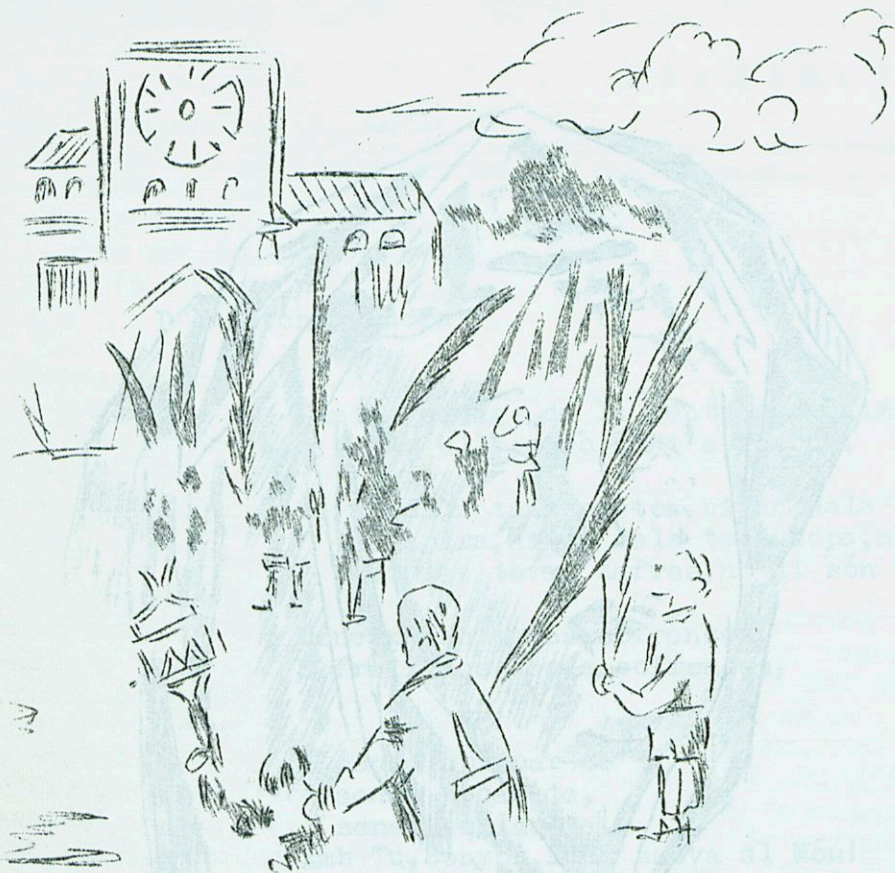

Març, 1.972

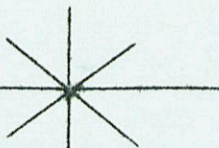
PRIVAT

SENYOR, LA TEVA POBRE
MARE EM FA LLASTIMA
ELLÀ SEGUEIX
ET SEGUEIX
SEGUEIX LA HUMANITAT PEL SEU
CAMI DE CREU.-

Sia el que es vulgui la festa de Rams té un ressó
admirable que es presta a servir-ne un record etern.

REFLEXIONS DE SETMANA SANTA

Un mort - que viu - ens crida a ressuscitar.

La moda actual: Cançons, "posters", "slogans", inicials i creus de couro, metall i fusta.....¿La moda ha ressuscitat a Crist?

- !Ell va ressuscitar el tercer dia!!!

Molts ho ignoraran i tornaran a ignorar-ho de nou quan la moda hagi passat. Altres voldrien ignorar-ho.....Es veritat el que diu un "poster" : "Però, ¿qué te aquest mort que a tants de vius destorba ? !!!! QUE VIU !!!!

Aquest mort que viu ens crida:!!! Ressusciteu, ja!!

Passeu:

de la por de morir a l'esperança de viure
de la falsa seguretat al risc de la fe
de les aparences de pau a la pau basada en la
justícia
de la violència a la "no-violència" de l'amor i
la veritat
de l'esclavitud de l'egoisme al servei de Déu en
els germans.

AQUEST MORT QUE VIU ENS CRIDA A RESSUSCITAR .--

Besalú 19-3-72

Benvolguts pares:

Perdonin l'atreviment en dirigir-los-hi aquestes ratlles. Però per a portar a terme les nostres il·lusions ens cal comptar per endavant amb la seva aprovació. Aquesta carta, doncs, no és altre cosa que un voler posar-nos en contacte amb Vts., i dir-vos senzillament i planerament el que ens hem proposat fer.

La intenció era organitzar la cosa molt abans, però diverses circumstàncies ens ho han impedit. Més val tart, que mai!!! Hem cregut que, per a començar, seria encertat trobar-nos amb vostres fills, uns dies d'aquesta Setmana Santa. El lloc seria a, la nostra casa, S. Pere Aspuig. Els dies: Dijous, per a marxar a les 10 del matí i DIVENDRES, per a tornar a les 7 de la tarde.

Passariem aquest dies fruint i disfrutant de la natura, to jugant, cantant i donant, dintre les nostres possibilitats, una petita empenta a la tasca (de la que Vts. en són els principals responsables) de la formació dels fills. Seria un temps breu, però suficient per a tornar a reempendra aquell contacte i amistat, que mai s'havia d'haver trencat, amb ells. Junts intentarem trobar una línia a seguir per la resta de l'any.

Voldriem que fossin molts, la casa és gran; hi ha cabuda per a tothom. En el cas de decidir-se, caldria que ens ho diguessin aviat. El plaç de inscripció acabarà, el proper dia 21 d'aquest mes. L'edat: dels 9 anys fins els 13. Us podeu dirigir a n'en Silvestre Oliveres, Josep Gamero, Teresina Guar-diola i Pere Masoliver.

El preu seria de 150 pts. I haurien de portar la roba adient per a ús personal i pel llib.

Res més. Una vegada més perdonin el nostre atreviment, però ells bé mereixen que tots plegats, Vts. i nosaltres, fem quelcom per a llur formació.

A reveure.-

COMUNICACIÓ

Heus ací la festa de la mainada. Quan la diada arriba, qui és de gran que no sent dintre seu un sentiment d'enyorament i no se sent retratat en un nano qualsevol dels que al voltant seu juguen, corren i salten?

Aquesta festa de profunda significació cristiana no és compresa com cal per la mainade. Per a ells Rams representa el dia ideal per a portar ben alt el palmó que els pares els han comprat; la ocasió que ni pintada per a estrenar unes sabates que orgullosament ensenyaran a tothom (vingui o no vingui a tó) i fins i tot el pretext per a fer pessigolles al de davant amb les fulles que cimejen les palmes de tots. De lluir a la processó que tindrà lloc després de la benedicció el vestit nou, les sabates recentment estrenades, el llaç de la corbata o el que hauran lligat a la palma.

Es el compliment del desig de deixar aquelles sabates d'hivern que ja ens feien calor, però que la mare no volia deixar encara fins que passat el Ram no hi havia el perill de quedar-nos amb la obligació de comprar-ne d'altres per a presentar-les com cal. Es veure satisfet aquell desig de sortida cap a un mercat a comprar el que feia falta.

I encara hi hem d'afegir la satisfacció d'nar a veure el padrí per a demanar-li si s'havia recordat del fillol per a obsequiar-lo amb el corresponent tortell que es passeja amb orgull des de la casa del padrí fins a la pròpia.

Tot això (i quelcom que segurament ens haurà quedat en el tinter) és el Ram. No diré per a tothom perquè els grans ja no sentim aquesta il·lusió. Però sí que podem dir que encara la vivim perquè sentim retratats en aquell infant que passa al nostre costat orgullós d'ensenyar el que han comprat els pares o el que ha regalat el padrí.

Venturosa festa que tants records ens porta. Dintre les festes litúrgiques en trobem unes més pròpies que d'altres per a les manifestacions populars. I potser aquesta és la millor. Potser perquè darrera d'ella ens trobem amb les commemoracions de la Setmana Santa i la serietat pròpia de tals dies serveix com a teló de fons admirable per a fixar-ne els records.-

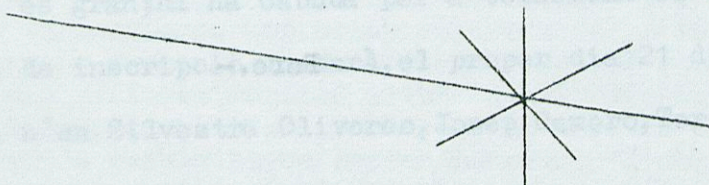
avall, a casa sentats a l'entorn de la taula, ens repartiem i menjavem delitosaament les castanyes calentes i torrades que havíem comprat a la Teresa Castells.

A V U I

Encara en queden en els pobles (no gaires però) de castanyeres que venen castanyes torrades amb carbó i en un fogó exprés, malgrat que no són tant exquisides com les d'abans, que eren cuites en una torradora i amb la flama de branquillons de bruc i rodó, expressos per a aquestes tasques, perquè per ésser bones les castanyes abans de torrar-se primer han de suar i així amb els mitjans moderns no és pas possible.

I és que la vida actual va escombrant aquestes estampes tan típiques de la vida d'anys passats als nostres pobles de Catalunya!!!!

M. Gratacós.

S'ACABAT L'HIVERN

Si, ja s'ha acabat l'hivern. Els prats comencen altre cop a tornar-se verds. Els arbres floreixen, tenen les primeres flors. L'ametller ens alegra la vista quam el veiem al mig del camp.

Les fulles verdes dels arbres, el cantar dels ocells, la gent que està més alegra i fugen de les grans ciutats sorolloses, per a anar a passar una tarda, o un fi de setmana al camp, a la muntanya o vora el mar per estar tranquils i feliços.

L'hivern fa uns dies ens ha deixat i ha encés el llum de l'amable i formosa primavera.

Els fils de l'electricitat tornen a estar habitats per els petits ocells que ens alegren amb una cançó sempre nova i bella.

El sol més matiner que mai, ens saluda com un amic, donant pas a un nou dia clar i serè.

La lluna amb rostres pàl·lids imbreja els terrats vagament. La nit es nítida com un vestit blanc amb nombroses espurnes de plata que acompanyen a l'espurna gran.

¿No fa alegrar això?

Pere.-

Quan arribava la tardor, per la TERESA CASTELLS començava una nova tasca: torrar i vendre castanyes.

Els diumenges a la tarda fins al cap vespre a la carretera, davant de ca'n Olivet, mentre el seu marit torrava les castanyes, ella n'anava tallant per a preparar-ne una altra torradora i treia les que ja eren cuites, posant-los dins un cabàs ben abrigades amb un tros de flassada perquè es mantinguessin calentones i amb la seva flaire convidessin als vianants a comprar-ne. I a fe que en venien, perquè hi tenien traça a torrar-les!!!

Però el típic, era els dies feiners. Quan ja era fosc i les famílies estaven reunides al voltant de la llar o del brasser, ella amb un cistellet de castanyes ben abrigades perquè mantinguessin l'escalfor i amb un fanalet a la mà, recorria els carrers de la vila pregonant la seva mercaderia amb veu monòtona i una mica estrident: "Castanyes calentes i torrades qui m'en compra.....? Apa, doncs, que són calentones..... Qui en vol deu cèntims.....?"

I força sovint, mentre passava pels carrers l'ombra de la seva figura allargassada projectada per la flama llengotejant de l'espelma del fanalet, quant sentien la seva cantaralla que s'apropava, s'obria alguna porta de qualque casa i un infant la cridava: "Teresa, doncu-m'en deu cèntims!". I ella, posant el cistellet a terra i fent veure que escollia les millors, anava contant les castanyes que podia donar i posant-les a les mans del quin les hi havia demanat, recollia els cèntims i tornava a enfilat la ronda dels carrers pregonant la mercaderia i amb l'esperança de que noves portes s'obrissin per a donar pas nous compradors, amb la seva veu monòtona i una mica estrident: "Castanyes calentones i torrades, qui m'en compra....? Apa, doncs, que són calentones.... qui en vol deu cèntims.....?"

I recordo que mentre la veu anava esfumant-se carrer

El nostre C.D. Besalú, va realitzar a porta oberta la seva primera assemblea d'associats. L'assistència, sense ser nombrosa va ésser respectable. Es una cosa a elogiar!!! Cal no desentendre's de les coses que són nostres, del nostre poble. I el fútbol, encara que sigui esport, es una cosa nostre que cal mimar. No comprenc la política d'entre bastidors que molts realitzen, Aquest judica destructiu per antagonismes personals!

L'assemblea va ser força interessant i enriquidora. Per el cedàs varen passar totes aquestes coses que són vitals en tota associació. Projectes, estat de comptes, equip, campanya a regional. ...etc. Tot són coses que formen les anelles que van fent possible aquesta cadena per a què es mantingui forma i es vegi engrandint.

Una cosa aclarir i és aquest nom de pila que alguns han donat a l'actual junta: "La Junta dels sopanics". Em sembla que l'assistència no és pas tan nombrosa com per a aprofitar-se de l'estat de gracia d'un taquillatge. Es mes aviat raquític. El que cal potser recordar sovint és aquesta sèrie de sacrificis que els cal fer en benefici del club. No cal fer-ne esment perquè són de sobra coneguts!

El que cal és anar-nos organitzant per a enfrontar la Regional amb garanties d'èxit. I potser el que cal veure és més optimisme en aquesta ajuda que ens pot arribar de les empreses. No cal dir com esperem que l'oferiment sigui efectiu aviat per a poder traçar els plans cara a la propera lliga. De totes maneres s'han fet ja alguns passos per adquirir els reforços adients. I esperem que tot arribi a bona fi.

Potser amb retràs, però cal dir que el partit últim en el nostre camp va portar un esvalot. La Junta ha fet els corresponents passos tan a nivell de Federació, com també de repulsa i desaprovació per l'actitut dels nostres jugadors. Però ben objectius cal dir que, l'actitut de l'àrbitre fou deplorable. El meu consell en casos semblants seria que els jugadors intentessin comportar-se com a veritables deportistes, però que la Junta fos dura en manifestar-se tan a nivell de Federació, com fent-ho públicament.

Per acabar cal esmentar el resultat favorable obtingut en el camp de S. Joan. Els substituïts varen comportar-se meravellósament.

FUTBOL INFANTIL

Si quelcom cal resaltar, d'aquestes semifinals de Zona del Campionat d'Espanya Infantil, es que s'han realitzat a Besalú. He quedat sorprès! A hores d'ara encara no comprenc perquè del "slogan" "Contamos contigo" pregonat als quatre vents per la Tele. I no ho comprenc perquè poquíssimes vegades es té en compte pobles que no són capitals de província o caps de Partit Judicial. ¿Es que els aficionats sols estan en les capitals esmentades? ¿Es que el "Contamos contigo" sols és pels pobles de 10.000 habitants en amunt? Deixem de banda tot això, perquè és de molt lamentar dir les coses clares en uns punts que són ben clars per a tothom, menys pels que porten les coses desde la Capital de província o.....

Un altre cosa a fer resaltar, en contra els aficionats, és la manca d'assistència. ! Tan babaus som que només haigim de veure, com portats per un resort, els partits de la Tele! Quedo impressionat quan gent que es tenen per aimants del futbol, i aixís ho pregonen, deixin de banda aquets partits d'infantils. ¿Es que per a veure futbol solament ens queda l'opció de la Tele? Es que solament és futbol el d'aquets jugadors que a cada cop de peu cobren milions i cada gota de suor o cop de tècnica (moltes vegades sort o bé casualitat) es mereixin aplaudiments dels seus seguidors i unes pessetes més a la seva guardiola? I no ho és! Perquè tot això es dona i en més dosi en aquets petits: més entrega, més suar la camiseta, més cops cops d'enginy (no en vull dir tècnica perquè els entesos potser s'en riurien) i tot sense pessetes, sense idols de cap mena. Cal doncs, una major assistència no solament per a disfrutar de debó, sinó per a donar-los-hi aquella ajuda necessaria per a esser esportistes de cap a peus. Perquè no ignorin mai que per damunt de jugadors-déus, són i han d'esser sempre jugadors-persones.

anem, però, a la ressenya dels partits.

OLOT 2 LA PINYA 1

Un partit que des d'el punt de vista d'espectador neutral, en els guanyadors hi hagué més tècnica, però més força

en els perdedors. Una cosa contrarrestava l'altra! Si un defecte vaig notar fou en els de la Pinya: varen volcar massa el joc pel centre, quan era per les bandes on tenien els nanos edequats per a crear perill. Els seus dos extrems, ben diferents, en la seva manera de jugar eren de bon tros els que podien donar tomb al partit. Varen perdre, és veritat! però varen deixar constància de la seva il·lusion i donació.

BESALU 5 SANT ROC 0

Un partit molt ben jugat pels de casa. De bon començament es va fer notar la seva superioritat tècnica, davant la major envargadura dels contrincants.

Llàstima de l'actitut dels components del S. Roc. Crec que va esser al tercer o quart gol que l'àrbitre va donar i que ells varen protestar. A la distància on em trobava no vaig poder apreciar si la pilota havia entrat o no. Els jugadors no varen saber acceptar aquesta adversitat. Des d'aquí va començar a fer joc subterrani i a tirar pilotes fora de banda. L'àrbitre va optar per a ensenyar a un el camí de les casetes. Però en lloc d'acovardir-se es creixeren en llur actes anti-deportius. I, cosa molt elogiable, l'àrbitre decidí castigar al culpable amb cinc minuts fora del camp. Una mesura molt apta per a calmar els nervis i centrar-se un xic.

De totes maneres això no és obstacle per animar als nostres nanos. No és sempre qui guanya el millor, sinò el que es comporta com a millor esportista. I perdent, sigui on sigui, de la manera que sigui ens hem de comportar com a jugadors-persones, i no com ídols que no saben controlar-se.-

UN ESPECTADOR.

LA CORAL TAMBE ES VOL DEIXAR SENTIR

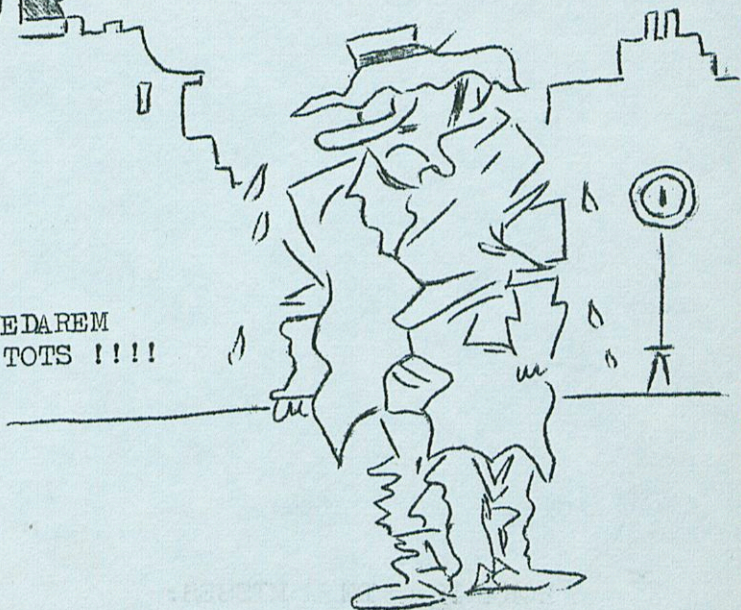
El dia primer del mes d'abril a les nou del vespre, la nova Coral sortirà als carrers de la Vila a oferir a la Nova Pasqua el tradicional recital de caramellàs que consistirà en una estrena de noves cançons i en un recull de les millors que portem de repertori.

Les Caramelles donaràn la volta a Besalú i far'an parada en determinats llocs per a cantar.

D'aquesta manera, una altra vegada la Coral es deixarà sentir.--

HUMOR

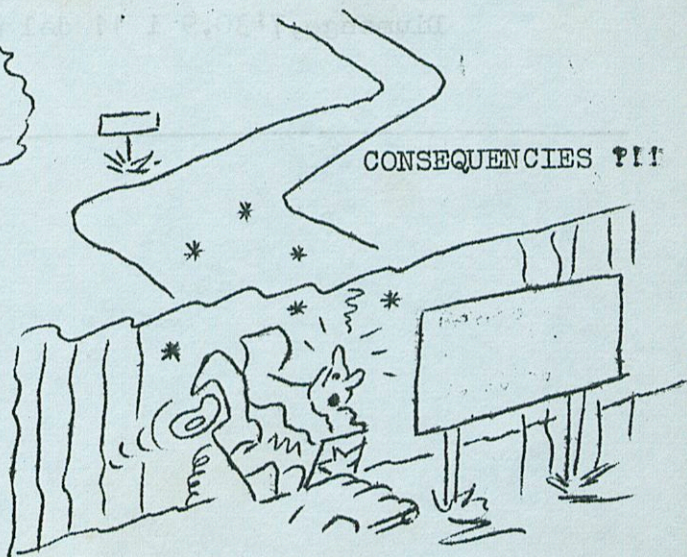
AIXIS QUEDAREM
TOTS !!!!!

ARBITRE "PLURIEMPLEAT"

Somniant.....

CONSEQUENCIES ?!!

NUMERO 10

HORARIS DE MISSES:

Dissabtes, a les 8 vespre

Diumenge, 7'30, 9 i 11 del mati

CONSEGUENCIES 111

.....Somant.....